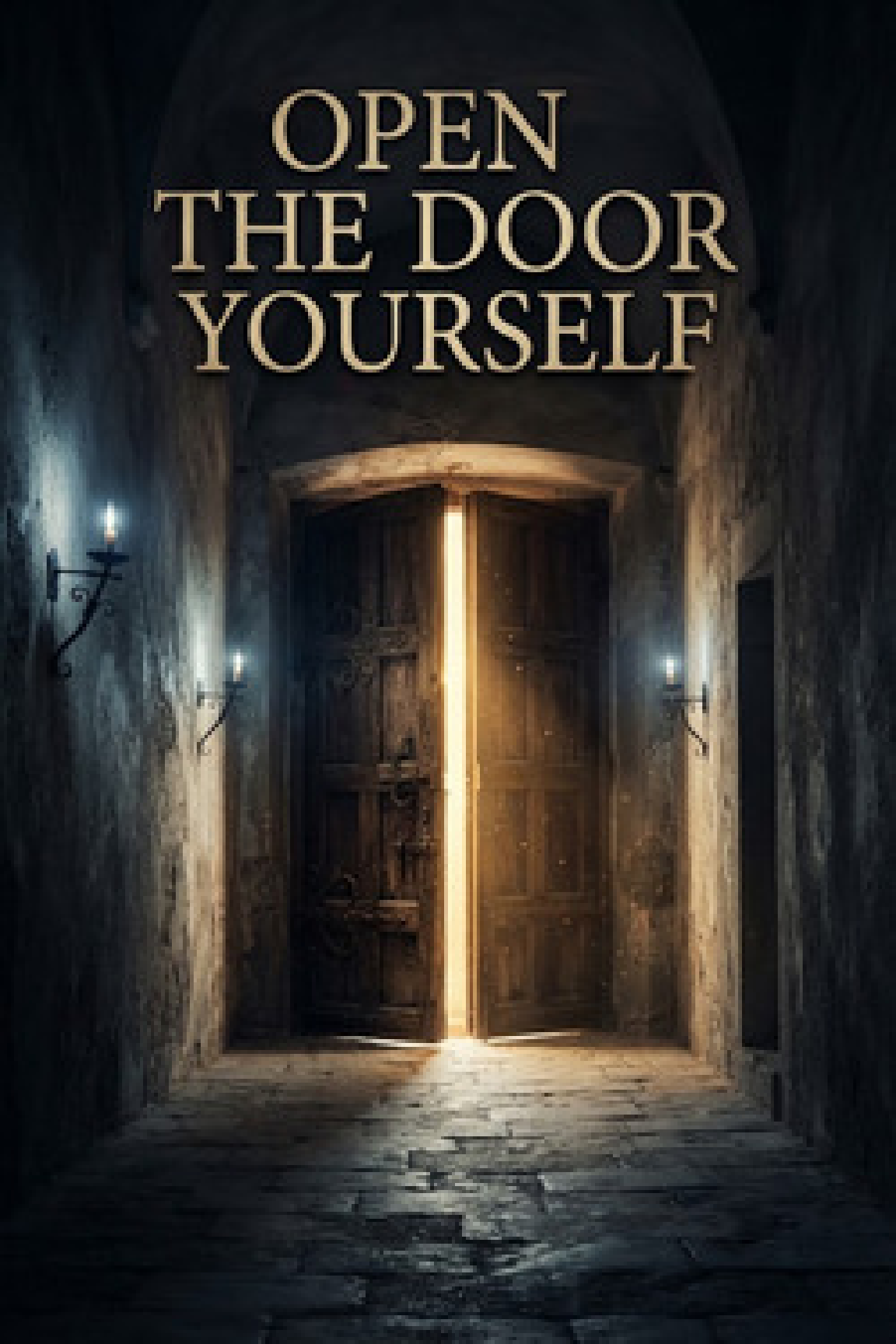

OPEN THE DOOR YOURSELF

ÞRÖSKULDUR 5

Opnaðu dyrnar sjálfur

Það er undarlegur vani sem fylgir mörgum alla ævi.

Þeir bíða.

Þeir bíða eftir rétta augnablikinu.

Þeir bíða eftir rétta tækifærinu.

Þeir bíða eftir viðurkenningunni.

Þeir bíða eftir einhverjum sem segi þeim að þeir séu tilbúnir.

Þeir bíða eftir ósýnilegri heimild sem kemur nánast aldrei.

Í mörg ár fylgdist ég með einstökum körlum og konum standa kyrrum á þröskuldi eigin möguleika.

Ekki af því að þau skorti hæfileika.

Ekki af því að þau skorti greind.

Heldur af því að þau biðu eftir leyfi.

Einhverjum sem segði:

„Farðu.“

„Nú máttu.“

„Þú hefur heimild.“

Lífið virkar sjaldan þannig.

Reyndar nánast aldrei.

Þegar ég horfi til baka tek ég eftir því að á undan engri af raunverulega mikilvægu ákvörðunum tilveru minnar fór víska.

Engri.

Þegar ég byrjaði á einhverju nýju var ég ekki tilbúinn.

Þegar ég skipti um stefnu hafði ég ekki allar upplýsingar.

Þegar ég tók að mér áskoranir sem voru stærri en ég sjálfur, átti ég engar tryggingar.

Ég átti aðeins eina sannfæringu.

Að það hefði verið verra að standa kyrr.

Munurinn á lífi sem er lifað og lífi sem er horft á er oft einmitt þar.

Á augnablikinu þegar manneskja hættir að biðja framtíðina um leyfi.

Sem ung trúum við að til sé fólk sem hafi það hlutverk að ákveða fyrir okkur.

Kennararnir.

Stjórnendurnir.

Stofnanirnar.

Yfirvöldin.

Með tímanum uppgötvum við að þetta fólk er að glíma við sömu ráðgátu og við.

Enginn á heilt kort.

Enginn þekkir endinn í raun og veru.

Allir eru að spinna hluta af eigin sögu.

Þessi uppgötvun getur hrætt.

Eða hún getur frelsað.

Fyrir mér var hún frelsun.

Því hún neyddi mig til að axla ábyrgð.

Ábyrgð er forvitnilegt orð.

Margir tengja hana við byrði.

Ég tengi hana við frelsi.

Á meðan einhver annar ákveður fyrir þig geturðu alltaf kennt honum um.

Þegar þú ákveður sjálfur eru ekki lengur til neinar fjarvistarsannanir.

Aðeins þú ert til.

Og stefnan sem þú valdir.

Það komu augnablik þegar það hefði verið miklu einfaldara að gefast upp.

Að vera áfram þar sem ég var.

Að taka ekki áhættu.

Að berskjalda mig ekki.

Að breyta ekki til.

Hver leið geymir þessi gatnamót.

Þau koma án þess að gera boð á undan sér.

Dyr opnast.

Hluti af okkur vill ganga í gegnum þær.

Annar vill flýja.

Því breytingin hefur alltaf sitt verð.

Enginn sér það augnablik.

Utan frá virðist allt einfalt.

Innan frá er það orrusta.

Ekki gegn heiminum.

Gegn okkur sjálfum.

Gegn óttanum við að gera mistök.

Óttanum við að standa ekki undir því.

Óttanum við dóminn.

Óttanum við að missa það sem við eigum nú þegar.

Ég hef lært að óttinn er slæmur ráðgjafi en afbragðs
vísbending.

Oft bendir hann einmitt á stefnuna sem við ættum að kanna.

Ekki af því að hún sé þægileg.

Af því að hún geymir vöxt.

Upplifanirnar sem umbreyttu lífi mínu voru ekki þægilegar.

Þær voru ekki tryggðar.

Þær voru ekki áhættulausar.

Þær voru einfaldlega nauðsynlegar.

Á einhverjum tímapunkti verður maður að velja.

Maður getur haldið áfram að biðja um heimildir.

Eða maður getur byrjað að lifa.

Petta tvennt fer sjaldan saman.

Ég hef hitt fólk sem uppfyllti hvert einasta skilyrði en lagði aldrei af stað.

Og annað sem átti nánast ekkert en fór yfir heimsálfur, byggði upp fyrirtæki, tókst á við veikindi, fann tilveru sína upp á nýtt.

Munurinn lá ekki í ferilskránni.

Hann lá í viðhorfinu.

Hið síðarnefnda hafði skilið nokkuð.

Enginn myndi koma og bjarga því.

Enginn myndi afhenda því fullkomna augnablikið.

Enginn myndi votta opinberlega að það væri tilbúið.

Þess vegna byrjaði það.

Og ekkert meira.

Með tímanum skildi ég að næstum allar stóru umbreytingarnar byrja á ófullkominn hátt.

Óöruggt fyrsta skref.

Símtal.

Ferðalag.

Undirskrift.

Ákvörðun sem virðist stærri en manneskjan sem tekur hana.

Oft er kjarki lýst sem fjarveru ótta.

Það er vitleysa.

Kjarkur er að halda áfram á meðan óttinn heldur áfram að ganga við hlið þér.

Vitandi að hann mun ekki hverfa.

Vitandi að hann mun hafa hátt.

Vitandi að hann mun reyna að telja þig á að snúa við.

Og halda samt áfram.

Það sem við sjáum í dag sem samfellda braut var, á meðan það gerðist, röð af brothættum ákvörðunum.

Oft hafði ég enga vissu um að ég væri að gera rétt.

Ég hafði aðeins vissu um að það væri rangt að gera ekkert.

Það er fíngerður munur en afgerandi.

Lífið verðlaunar ekki alltaf þann sem sigrar.

Það verðlaunar oft þann sem leggur af stað.

Þann sem reynir.

Þann sem þorir.

Þann sem gengur í gegnum dyrnar.

Því hver reynsla getur af sér aðra reynslu.

Hvert skref skapar nýja möguleika.

Hver hreyfing framkallar ný kynni.

Að standa hreyfingarlaus framkallar aftur á móti aðeins hreyfingarleysi.

Í dag leita margir að hvatningu.

Ég leita að stefnu.

Hvatningin breytist.

Stefnurnar verða áfram.

Það verður alltaf til fólk sem er reiðubúið að útskýra fyrir þér hvers vegna eitthvað sé ómögulegt.

Hvers vegna þetta sé ekki rétti tíminn.

Hvers vegna þú sért ekki tilbúinn.

Hvers vegna þú hafir ekki næga reynslu.

Hvers vegna áhættan sé of mikil.

Hlustaðu á það.

Ákveddu svo sjálfur.

Því þegar allt kemur til alls mun ekkert af því lifa lífi þínu.

Ekkert af því mun bera þungann af því sem þú neitar þér um.

Ekkert af því mun fara í gegnum tímann í þinn stað.

Það er verk sem aðeins þér ber að vinna.

Ef það er ein lexía sem tíminn hefur skilið eftir handa mér, þá er það þessi.

Tækifærin sem breyttu tilveru minni komu ekki með heimildarbréf meðferðis.

Þau báru enga stimpla.

Þau báru engin vottorð.

Þau báru engar tryggingar.

Þau báru aðeins eina spurningu.

„Viltu koma inn eða viltu standa fyrir utan?“

Í hvert sinn var ég hræddur.

Í hvert sinn hikaði ég.

Í hvert sinn skildi ég það sama.

Enginn myndi gefa mér leyfið.

Þess vegna opnaði ég dyrnar sjálfur.

Og það er þar sem sagan hélt áfram að ganga.